

Вість

Микола Устиянович

Стоїть дівча в полі,
Стоїть, глядить, плаче,
А летять соколи,
І ворон десь криче.

А в даль ген дівочі
Видивились очі,
А здаля від моря
Летять птиці горя.

"Гей орле-соколе!
Літав-єсь ти много,
На котром полі
Видів брата мого?"

Гей орле-соколе,
Літав-єсь ти много,
На котрім полі
Видів любя мого?" –

"Не єднов нивою
Розсієся град,
Та не в єднім бою
Воює твій брат.

Розтріскає грім
Не єден же дуб,
Не в бою єднім
Воює твій люб.

Сред мраки тумана
Чайками поплили,
У морського лпмана
Та ще й не висіли.

Орли не літали
В новії шляхи,

Де в дикі навали
Перлись козаки".

"Гей! - каже ворон, -
Ти-сь з моря вернул,
З далеких сторон
Я бурю дочул.

Та сіл я край моря,
Дивився в навали,
І блиснула зоря -
Козаки вертали.

Ой та не чайками,
Та не в дружині,
Та плили волнами
По єден к мені".

Розвалиться хата,
Ти-сь дівча саме:
Ніт люба, ніт брата,
І ради нема.